

2den Behandling, dersom jeg faaer Tilladelse dertil, nærmere udvikle. Hinn Lov er i visse Maader overordentlig hæmmende for alle Omsetninger i Landet og gjør en meget stor Skade, navnlig ved den Maade, hvorpaa der fordres Stempelafgift. Jeg kan ikke nægte, at jeg ikke troer, at vore Finantsfers Tilstand er beroligende — og jeg henholder mig i saa Henseende til Tallene. Der er mange Ting, som gjøre, at jeg virkelig troer, at vi med temmelig stor Uro maa see paa vor nærværende finantsielle Tilstand, — thi vi have mange Udgifter, som forestaae os, og der vil være mange Indtægter, som glippe os. Blandt de Udgifter, som unægteligt forestaae os høiere end sædvanligt, og det i en større Grad, end den hidtilværende Erfaring har lært os, ere de Udgifter, som fordres til Krigsministerierenes Budgetter. Dengang den ærede Finantsminister forelagde Finantsloven og sagde, at Krigsministerierne fordrede en Udgiftsforøgelse af 234,000 Rbd., blev der raabt „Hør!“ der til, og den ærede Minister sagde, at det var nok værd at høre. Jeg kan dog virkelig ikke indsee, at der var noget Mart ved at høre det. Jeg troer, at den ærede Minister dengang blev noget ilter, ellers vilde han vistnok have brugt et mere træffende Udtryk. Derimod er der intet Spørgsmaal om, at jeg og vistnok Enhver er rede til at høre de Grunde, der kunne tale for en saadan Udgiftsforøgelse, der truer med at blive endnu større. At den muligt endnu kan blive større, er jeg berettiget til at slutte af de Udtryk, som ere brugte i det Document, som vi ellers ikke maae omtale, nemlig Statsbudgettet. Deri staaer nemlig, at der kun er ringe Udset til nogen Formindskelse af Krigsministeriets Udgifter, men at der tværtimod let kan indtræffe Begivenheder, som baade for Krigsministeriet og Marineministeriet ville fordre en betydelig Forøgelse.

Blandt Indtægterne er der een Post, som jeg ikke troer, man skal gjøre Regning paa i det kommende Finantsaar, nemlig Indtægten af Færøerne. Det vil være i det ærede Things Grundring, at denne Sag meget ofte har været paa Bane, og at det allerede for flere Aar siden paa det stærkeste er udtalt her i Thinget, at denne Handel skal frigives, og det vil og

faa være i Thingets Grundring, at en Lov nyligt er bleven expederet op til Færøerne, som fra de forskjellige Indenrigsministre er gaaet i Urv. Jeg troer nu, at vi med god Grund tør haabe, at den vil blive os forelagt i dette Øfteraar, og at altsaa Handelen vil blive frigiven saasnart, at der ikke kan være Tale om en Indtægt til næste Aar af omtrent 10,000 Rbd. Hvad de islandske Indtægter og Udgifter angaaer, saa kunne vi vel ogsaa have grundet Haab om, at der idetmindste vil skee nogen Forandring deri. Det er mig temmelig ligegyldigt, om det bliver et lille Plus eller Minus; men jeg troer, at vi tør vente, at den islandske Handel, som nu til saa ubodelig Skade for det ulykkelige Land har bestaaet i saa mange Aar, endelig maa blive frigiven, og jeg haaber, at det ærede Thing vil beslutte at tage Sagen i sine Hænder, dersom det skulde finde, at den Commission, der er nedsat, ligesom alle andre Commissioner, bliver siddende med Sagen og maaskee ikke i vor Tid expederer den. Det er neppe billigt, at det Lovforslag, som den tidligere Indenrigsminister har udarbejdet, som er vedtaget af Althinget og sendt hertil med Bøn om, at det saa hurtigt som muligt maatte blive til Lov, da det laa Indbyggerne meget paa Hjerte, uagtet der var Ting deri, som de ikke bifaldt, bliver os unddraget og givet ind i en Commission. Det er en af de store Synder, som vi have imod Islanderne, at vi bestandigt have ladet dem være i Kjøbmænds og Monopolisters Hænder og forhindret dem i at gaae frem. Jeg haaber, at jeg skal faae Leilighed til at godtgjøre for Thinget, hvad der under en modsat Forudsætning rimeligvis kunde have udviklet sig der i Landet, og hvad der nu er til Hinder for denne Udvikling.

Med disse Bemærkninger skal jeg, da Tiden er saa langt fremrykket, for Diebliffet slutte og opsætte, hvad jeg tvøvrigt kunde have at fremføre, til Sagens senere Behandling.

Da ingen Flere begjærede Ordet, fattedes det under Afstemning, om Sagen skulde overgaae til 2den Behandling, hvilket

vedtoges eenstemmigt med 66 Stemmer.